Luggemisſed.

Innimesſed on tännamatta.

Üks innimenne kaebas omma ſõbra Kottoltile, ennaſt ello aeges mitmele kül head teinud, agga wägga pissut neid leidnud, kes tännoga wastowõtnud; ſurem hulk on tännamatta jätnud, ja mees ütles ennaſt nüüd nou wõtnud, ſedda head teistele ka wähheminne tehha.

Kottolt kostis ja ütles temmale: Armas ſõbber! Eks ſa ep olle wahheſt näinud hobboſed jõkke ſoitma ja mis tewad ſelge puhta weega? Nemmad jowad kunni janno otſas, agga pärraſt lõwad ja kapiwad jalgedega pohja, kunni weſſi ſeggaſeks ſaab, ja ſe on ſiis ſe tänno, mis andwad, ennego lähhäwad. Agga mis jõggi jälle teeb? Ojotab taſſaſt wiſi ſedda mudda ärra, ja on ſiis walmis, ueste neid jootma, ja teiſi weel, kel agga janno. Te ſinna nendaſammoti. Ja on ſo südda agga ſelge armaſtuſſe hallikas, küllab ta ſiis ei lõppe wet andmaſt, olgo tännalik ehk tännamatta ſeſt ennaſt jahhutamas.

Kül wägga rummal innimenne olleks ſe põllomees ollewad, kes ommaſt külwiſt kohhe tahhaks kaſſo kätte. Nüüd on agga teggemiſſe, külwamiſſe aeg, ja pärraſt tulleb leikus. „Tehkem ſiis head ja ärge tüddigem mitte ärra, ſeſt meie peame ommal aial leikama, kui meie järrele ei anna.“ Kal. 6, 9.

Agga ehk tahhad wahheſt teáda, mis minna niſuguſeſt tännopüüdmiſſeſt pean? Ep olle ſe muud kui ſallaja, agga ſiiski raske pat, mis tehhakſe ſure Jummala eſſimeſſe käſſo waſto, ja tulleb ſeſt, et innimenne omma heaſto teggemiſte eeſt tahhab au ja kituſt, ja ſe on körkus. Tännopüüdja innimenne on ühhe ſullaſe ſarnane, kel, ſurelisſeſt ſuddameſt, pahha meel ſeſt on, et wannemad tännatakſe, ennam kui tedda ennaſt, ſe ainni eeſt, mis tatemma nimmel wäljaſaggab. Olled ſa riſtiinnimenne, ja tahhad, et Jummalal ſuſt head meel peab ollema, ſiis olle rahhul, ehk kül ſo